

MOŽE LI SE CRKVA PONOVO RODITI

Zašto ne?

Dakako, ne u smislu, kao da počinje. Već su skoro dva milenija, da prosipa zrake Vječnog Sunca na dušu, na čovječanstvo. Bez prekida unosi život. A najviše baš onda, kad se čini da je svijetom ovladala smrt.

Ne misli se time reći, da će čovječanstvo, dok vlada ovim planetom, zahiriti u svim ograncima svoje mnogostruke djelatnosti. Ali stoji to, da u nekim epohama slabije pulsira život što neminovno ključa iz superior-nih vrijednosti duha.

Skleroza srca. Nijesmo rekli uma, jer je um nalazio u svako doba povijesnog razvitka svoje područje. Ali se srce katkad začahurilo. Nije naime dosta da um s uspjehom dostigne zavidne rezultate u istraživanju tajne života ili da genijalnom intuicijom Boškovićeve ili Einsteinove snage pronade nove putove u shvaćanju svemirskog sastava i razvitka, kad srce otkáže. Jer, ako se suzi polet na više, na nadmaterijalno, jer je u srcu otkazala ljubav za sveopće obuhvatanje, život zahvaća hladnoća. Očaj i pustoš kraj zamjerne tehnike i veličajnog znanstvenog rada ne mogu mimoći.

Onda izgleda, da se Crkva ponovno rodi. Pastiri unose svoju jednostavnost u komplikacije interesa, mudraci s Istoka i Zapada pohite za Zvijezdom, da ne skliznu, getsemanska agonija Boga-Čvjeka probija ograde zla, kalvarijska tajna pribire ljude oko ranjenog Božjeg Srca, svijetlo Uskrsnuća unosi novo blistavilo u bezutješan zamor.

To je novo rođenje Crkve. Ponavlja se kroz vjekove u najrazličitijim stadijima kulture, jer će život razumna i slobodna čovjeka tek onda konačno zastati, kad se ispuni vrijeme zakazano Vječnim Umom.

I u tmušu naših dana (nijesmo pesimisti, ali ona postoji) unosi Crkva život. Na koncilu i u pokoncilsko vrijeme kao da se ponovo rodila. Nije se u njoj u načelnom obziru ništa izmijenilo. Ustav je u svojim osnovnim potezima, koji odavaju božansko porijeklo, ostao isti. Dogma, ljudski odraz Vječne Istine, nije se oborila. A ko ju i može oboriti ako ne opet Crkva, a ona to ne može, jer od nje živi? Zato treba s oprezom isticati

neko revolucioniziranje Crkve. Ona u svojoj biti ne trpi revolucije, a ne bježi od evolucije barem ukoliko domišljato iznalazi nove metode u praktičnoj primjeni starih prokušanih smjernica i neopozivih načela na nove načine života. Crkva je po koncilu novim veličanstvenim zahvatom zaokružila zemlju, točnije gdje god živi čovjek, da posvuda unese svoj stari, nikad oslabljeni život, svoj dašak istine i ljubavi. A to je Krist, jučer i danas, On uvijek isti do vijeka (Hebr. 13,8). *Samo u tome smislu ona se može opet roditi.* Ali ovaj put, gdje god na čovjekovu čelu zapazi tračak Božjeg posinaštva.

Dr PAVAO BUTORAC

ZAJEDNICA LJUBAVI

POZIV I OSTVARENJE U SAVREMENOM SVIJETU

Zajedničari u Francuskoj, zajedničari u Poljskoj, u Belgiji i gotovo na svim kontinentima — zajedničari kao posebni egzistencijalni fenomen savremenog kršćanstva.

Historijska problematika idejnih i društvenih zbivanja s jedne strane, a sve naglašenija otuđenost pojedinca s druge strane, izazvala je u savremenom svijetu žarišta kršćanskog zajedništva, kršćanskog komunitarstva.

U našoj je biskupiji ideja komunitarnosti nikla dosta dugo prije II Vatikanskog Koncila. Čini se da su traženja mladih za što dubljim i potpunijim osmišljavanjem vlastitog života i života unutar društva danas, približile nekadašnje težnje za komunitarnošću jednom gotovo imperativu neposrednog ostvarenja. Ta ideja postoji i među dijecezanskim klerom.

CRKVA U SVIJETU ovim poziva sve one koje zanima fenomen kršćanskog zajedništva, da iznesu svoja mišljenja, osvrte, vijesti, stavove i zamisli:

Pojava kršćanske komunitarnosti u savremenom svijetu pod historijsko-društvenim aspektom, sa filozofskog stanovišta, kao psihološki fenomen, kao moralno-etička kategorija, kao jedan vid utjelovljenja Krista kroz čovječanstvo, kao savremeno izarivanje koncilske i vječne najveće zapovijedi Ljubavi.

